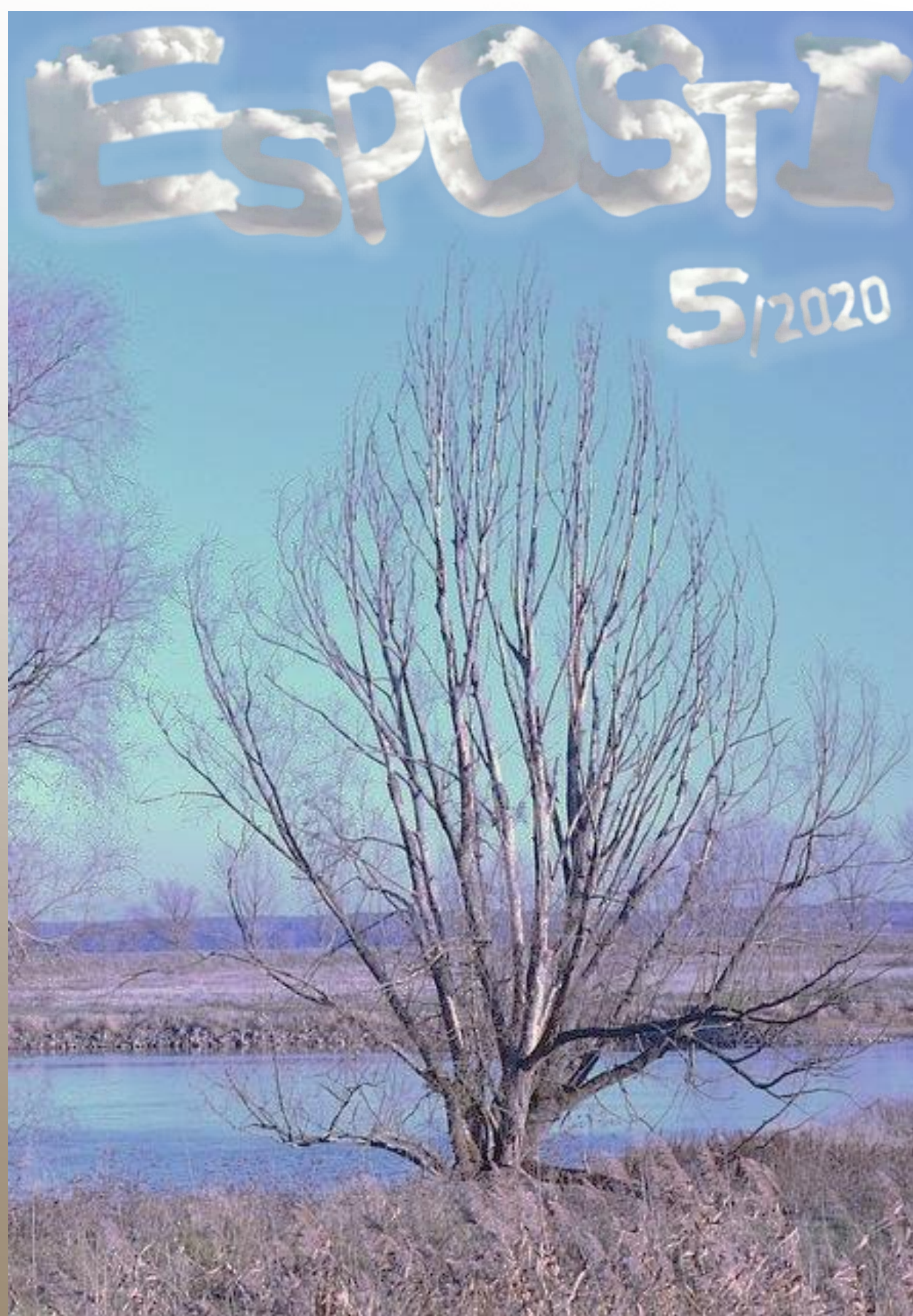

Esposito

5/2020

Toimitus

Ulrika Repokari

Niklas Routama

Viivi Viren

Jessica Lindell

Oona Erkka

Susanna Akkila

Sisällysluettelo

(klikkaa otsikkoa päästäksesi kyseiselle sivulle)

Pääkirjoitus 4

Häpeän loppu 6

Ihmisoikeus vai ongelmien lähde? 8

Miks et tykkää kenestäkää? 10

Sananen pornosta 14

Jyllan huippututustumispäivä ykkösille 16

Töissä teatterissa koronaviruksen aikaan 19

(sivun vasemmasta yläkulmasta klikkaamalla pääsee takaisin sisällysluetteloon)

Pääkirjoitus

Ukka Ulrika Repokari

Koulun lehti on meidän nuorten tapa vaikuttaa ja tuoda äänemme esiin. Espostin julkaisut keskittyvät meille opiskelijoille tärkeisiin aiheisiin sekä epäkohtiin, joihin me haluamme muutosta. Viimeisen vuoden ajan teemamme on ollut kestävä tulevaisuus. Ainakin oman koulumme tasolla kehitystä on tapahtunut ja meitä on kuunneltu. Se nostaa hymyn huulille ja lämmittää sydäntä. Nyt on kuitenkin aika nostaa seuraava ongelma pöydälle. Koulun seksuaalivalistus, tai oikeastaan sen puute, on aiheuttanut toimittajiemme keskuudessa tuohtunutta jupinaa. Tänä keväänä teemamme onkin seksuaalisuus. Haluamme tuoda esiin ne äänet, tarinat ja ilmiöt, joita koulun seksuaalikasvatus ei muista tai tunnista. Jos te ette valista meitä, me valistamme teitä.

Seksuaalisuus ja seksi olivat tabuja vielä jokunen tovi sitten. Nykyään asioista käydään aikaisempaa avoimempaa keskustelua, mutta kouluun tieto hiljaisuuden rikkomisesta ei näemmä ole vielä ehtinyt. Koulun seksuaalivalistus on yhä niukkaa, yksipuolista ja myöhässä. Me Espostilaiset vetoamme päättäjiin ja vaadimme kattavampaa ja aikaisempaa seksuaalikasvatusta kouluihin. Valistus ei saa koskea pelkkää raskauden ehkäisyä ja yhdyntää. Muun muassa seksuaalisuuden monimuotoisuus, ihmissuhdetaidot, kunnioitus, väkivalta ja porno ovat kaikki tärkeitä aiheita, jotka koulun seksuaalikasvatus nykyisellään sivuuttaa tyystin.

Kansan seksuaalikasvatuksen ei pitäisi kaatua Ina Mikkolan ja Nea Lundströmin kaltaisten vaikuttajien niskaan. Koulun tulisi tarjota meille kattavaa tietoa ja välineitä identiteettimme rakentamiseksi tarpeeksi ajoissa ja tarpeeksi selkeästi. Tehtävä kuuluu nimenomaan kouluille, ei kodille, sillä jokaisen Suomessa koulua käyvän tulee saada yhtä kattava ja puolueeton seksuaalivalistus riippumatta perheen kulttuurisesta tai uskonnollisesta taustasta. Koulun tulee valmistaa meitä elämään. Jos se ei valmista meitä vastuulliseen ja nautinnolliseen elämän jatkamiseen, se epäonnistuu tehtävässään.

Häpeän loppu

Susanna Akkila

Oli sateinen aamu, kun **#HUORA**-audiodokumenttikilpailun voittaja ja **#eimeidanhapea**-kampanjan kasvo, v. 2017 ylioppilaaksi Espoonlahden lukioista kirjoittanut **Nea Lundström** palasi tuttuihin luokkiin kertomaan kuudelle ryhmälle kokemastaan seksuaalisesta väkivallasta ja somerikoksesta.

Nea oli 16-vuotias, kun päätyi kovan humalatilán vuoksi harrastamaan seksiä

ilman täyttä suostumustaan itseään vanhemman miehen kanssa. Kaverit kuvasivat lähes tiedotonta tyttöä menettämässä neitsyyttään ja levittivät videota somen kautta. Kivasta, kiltistä ja kauniista Neasta tuli yhden illan aikana likainen ja tyhmä huora. Siten muutoksen sanallisti yläkouluaikainen paras ystävä. Monen vaiheen jälkeen ja muutamaa vuotta myöhemmin Nea teki kokemastaan audiodokumentin **#HUORA**, joka myös voitti **Shortdox**-kilpailun. Siitä alkoi myös julkisuus.

Jo ennen kuin isot mediat ottivat Neaan yhteyttä, hän oli perustanut **#eimeidanhapea**-kampanjan Sua varten somessa -hankkeen ja erityisesti sen tiiminvetäjän **Anni Pätilän** kanssa. Mukaan liittyi hieman myöhemmin myös

lukioaikainen ystävä **Susanne Sipinen**. Seksuaalista väkivaltaa ja somerikoksia vastaan kampanjoiva liike lähti pienellä joukolla liikkeelle, mutta nyt Nean tuntee jo toivottavasti pian koko Suomi, ja Nean takana seisovat kaikki, jotka haluavat pysäyttää häpeän.

Miltä tuntuu olla julkisuudessa näin rankan aiheen kasvona? “Töitä on paljon, samoin vastuuta. Oman jaksamisen kanssa pitää olla tarkka. Esim. viime vkonloppuna olin tosi rakkaan perheeni kanssa maalla ja laitoin kokonaan puhelimen kiinni. Mutta mä nautin siitä, että saan puhua todella tärkeästä asiasta. Samalla tajuan kyllä, etten koskaan enää saa takaisin aikaa ennen kampanjaa ja audiodokkaria – siis sitä yksityisyyttä, joka mulla oli.”

Nean läsnäolo lukiolaisten edessä on huikea. Viesti tavoittaa jokaisen kuulijan pysäyttävällä tavalla. Nykyään freelancer-kirjoittajana työskentelevä Nea haluaisikin jatkaa yhteistyötä koulujen kanssa. Kampanjan kohderyhmä istuu yläkouluissa ja lukioissa, mutta myös vanhempien olisi hyvä kuulla, millainen voi olla oman lapsen tai läheisen nuoren somearjen se puoli, josta ei kerrota kotona. Esimerkiksi korona on lisännyt ja lisää ruutuaikaa entisestään, joten pandemian aiheuttama pahoinvointi ei vielä edes näy kokonaan. Nyt olisi oikea aika uskaltaa puhua asioista niiden oikeilla nimillä. “Nyt olisi aika yhdessä pistää stoppi häpeälle”, Nea sanoo ja katsoo jokaista silmiin. “Maailmassa on kuitenkin tosi paljon hyvyyttä.”

Nea ei halua, että hänestä puhutaan rohkeana, koska kokemistaan vääryyksistä pitäisi voida puhua ilman rohkean viittaa. Puhumisen pitäisi olla normaalia, ja kohti sitä Nea tekee töitä ja puhuu niin kauan kuin tarvitsee.

Vanhassa koulussaan Nea ehtii puhua päivän aikana 200 ihmiselle, ja kun hän lähtee, paistaa aurinko. Ehkä vielä joskus häpeä kuuluu vain rikoksen tekijälle, ei rikoksen kokijalle.

Ihmisoikeus vai ongelmien lähde?

Oona Erkkä

Nykypäivänä nuoriin kohdistuva häirintä on kaukana siitä, mitä omat vanhempamme ja sukulaisemme ovat kokeneet omassa nuoruudessaan. Sosiaalinen media ja internet pistävät jokaisen niitä käyttävän alttiiksi kiusaamiselle ja häirinnälle. Jo yksi viaton kuva, viesti tai vain väärässä paikassa väärään aikaan oleminen voi olla merkittävä tekijä.

Nuorempana oli mielenkiintoista tietää mitä muut ajattelevat minusta. Tästä syystä annoinkin monesti someseuraajilleni mahdollisuuden sanoa asiansa ilman nimeä jonkin sivuston kautta, jota tiesin muidenkin ystävieni käyttävän. Selasin viestejä, joita olin saanut näissä palveluissa ja vaikka ne olivatkin pääosin samanikäisiltä saatuja, ei niiden sisältö kuuluisi lapsen korville. Kehoani kommentoitiin, parisuhdestatustani udeltiin ja seksuaalista epäaktiivisuuttani arvosteltiin. Olin 14-vuotias! Kuitenkin olin jo tätäkin aiemmin saanut useasti kuvia muiden henkilöiden sukuelimistä, ilman että olin siihen antanut suostumusta. Nuorempana en kuitenkaan jäänyt miettimään asiaa sen enempää vaan annoin kyseisten viestien olla. En kertonut ystäville, en vanhemmilleni enkä kenellekään koulussa, sillä ajattelin, että kuvat olivat aivan oma syyni ja että jokaiselle lähetetään sellaisia.

Verkkohäirintä voi alkaa aivan viattomasta kuulumisten kyselystä ja äityä jo tunneissakin todella pahaksi. Joissakin tapauksissa ihmisen moraali voi hyväksyä netissä tapahtuvan verkkohäirinnän. On paljon helpompaa katsoa ystävältä

saatu video, jossa jotakuta käytetään hyväksi, kuin taas olla itse paikan päällä katsomassa, kun uhri kärsii.

Suomessa tytöistä ja naisista jopa 42% on kokenut häirintää verkossa, kertoo Plan Internationalin tuore tutkimus. Tutkimusta toteutettiin yhteensä 22 eri maassa ja siihen osallistuneista naisista 58% oli kokenut netissä häirintää. Häirintää kokeneista tytöistä joka seitsemäs on lopettanut sen sosiaalisen median käytön, jossa on kohdannut häirintää. Kun jo valmiiksi heikommassa asemassa olevilta viedään mahdollisuus olla omia itsejään, ei voida enää puhua muusta kuin ihmisoikeusrikkomuksesta. Myös Planin tutkimuksessa tultii tulokseen, että internetin käytön rajoittamista voidaan pitää ihmisoikeusrikkomuksena. Lapsilla ja nuorilla tilanne on tietenkin eri, mutta tutkimus keskittyi juuri tyttöjen sekä naisten asemaan suhteessa internetiin.

On varmaa, että sosiaalisen median ja sen käyttäjien on muututtava, jotta jokaisen olisi turvallista olla siellä omana itsenään. Jos puhumme internetistä ihmisoikeutena, emme voi hyväksyä kaikkea sen sisällä tapahtuvaa pahaa. Emme voi tietää, lähteekö muutos sovellusten tarjoajista vai niiden käyttäjistä. Toivon kuitenkin, että muutos lähtisi liikkeelle eikä kenenkään tarvitsisi kohdata netissä sisältöä, jota ei itse halua nähdä. Nea Lundströmin käynnistämä Ei meidän häpeä -kampanja oli mahtava lähtölaukaus tärkeälle keskustelulle. Vielä kun saisimme saman sanoman kulkemaan kaikkialle maailmaan, niin ehkä jonakin päivänä voisimme elää maailmassa, jossa ei tarvitsisi pelätä, että lapset, ystävät tai sukulaiset joutuvat verkkohäirinnän kohteeksi. Keskusrikospoliisi julkaisi Tiktokissa videon, jossa syyllistetään rikoksen uhria. Tämä ei ole suunta, johon haluamme mennä, sillä se nostaa entisestään kynnystä hakea apua viranomaisilta. Uhreille on tarjottava apua ja tekijät ovat saatava vastuuseen.

Miks et tykkää kenestäkää? (Elämää aseksuaalina)

Jessica Lindell

Teini-iässä ei ole harvinaista kuulla juoruja ihastuksista ja parisuhdedraamasta.

Ruokalassa kuiskutellaan, kun joku hyvännäköinen tyyppi kävelee ohi, käytävillä

tuijotellaan, lähetellään kaveriporukalla viestejä ihastuksille.

Yökylissä puhutaan ihastuksista, katsellaan kuvia julkkiksista ja kuolataan hottisten perään.

Rakkaus ja siihen liittyvät tunteet ja draama ovat normaali osa teini-ikää. Kaikillahan nyt on joku ihastus, josta puhua.... Onhan?

Viime aikoina seksuaalivähemmistöt ja heihin suhtautuminen ovat saaneet yhä lisää huomiota. Puhutaan homoseksuaaleista, biseksuaaleista, panseksuaaleista, transsukupuolisista jne.

Asia, joka jää kuitenkin usein varjoon, on ihmiset, jotka eivät ole seksuaalisesti kiinnostuneita mistään sukupuolesta.

Aseksuaalit luokitellaan osaksi LGBTQ+ ryhmää ja siten myös se luokitellaan seksuaalivähemmistöksi. Itse olen kuitenkin aseksuaalina huomannut, että meistä puhutaan melko vähän ja perheellekin on pitänyt useamman kerran

selvittää termiä "aseksuaali". Pride-kulkueessakaan en nähnyt kuin yhden meitä edustavan lipun.

Ennen kuin jatkan siitä, millaisiin ongelmiin aseksuaalit saattavat elämässään törmätä, selvennän nyt asiaa vähän.

Ihmisiä ei voi lokeroida yhteen samaan ryhmään. Vaikka aseksuaalit ovat yksi ryhmä, joilla on yhteisiä piirteitä, emme me kaikki ole samanlaisia. Myös aseksuaalisuudessa on eroja.

Jotkut ihmiset eivät ole kiinnostuneet toisista sukupuolista seksuaalisesti, mutta saattavat silti kuvitella itsensä parisuhteeseen. Jotkut eivät ole kiinnostunut muista seksuaalisesti, mutta saattavat silti omata romanttisia tai muunlaisia tuntemuksia muita kohtaan. Toiset aseksuaalit taas eivät koe seksuaalista mielenkiintoa kehenkään tai halua edes seurustelusuhteeseen. On myös tottakai ihmisiä, jotka samaistuvat paljon aseksuaaleihin, mutta eivät luokittele itseään sellaiseksi. Ja listaa erilaisista aseksuaalisuuden muodoista voisi jatkaa vaikka kuinka pitkään. Pointtini on, että vaikka on asioita, jotka yhdistävät meitä, on sitäkin enemmän asioita jotka erottavat meitä.

Tässä kohtaa haluan huomauttaa, että tästä alkava erilaisten ongelmakohtien esille tuominen on kirjoitettu omien havaintojeni perusteella ja omalta näkökannaltani.

Täytyy siis varmaan selventää sen verran, että olen siis aseksuaali, joka ei ole seksuaalisesti tai romanttisesti kiinnostunut mistään sukupuolesta.

Ihan näin aluksi yksi asia täytyy kyllä selventää. Vaikka ihminen on aseksuaali, se ei tarkoita, etteikö hän voi kehua jonkun ihmisen ulkonäköä. Mieti nyt järjellä: jokainen ihminen, jota olet koskaan ulkonäöllisesti kehunut.... Oletko muka ollut heihin kaikkiin ihastunut, tai heistä kiinnostunut?

Juuri tästä olen saanut hämmästelevää ja töksäyttelevää palautetta kavereiltani. Jos kehun jonkun ihmisen tyyliä tai sanon, että hän ei ole ollenkaan hullumman

näköinen, se ei tarkoita että omaan jotain suurempia tunteita kyseistä henkilöä kohtaan. Vaikka olen aseksuaali, voin silti huomauttaa ja tuoda esille, jos joku ihminen on mielestäni söpö, komea tai kaunis. Ja se EI TARKOITA että olisin heistä millään tavalla kiinnostunut. P I S T E.

Teini-iässä ihastukset ja heistä puhuminen ovat usein isossa osassa nuoren elämässä. Tämä on toinen ongelma, johon olen törmännyt useamman kerran. Kun muut kaverit keskusteleivat ihastuksistaan, siinä itse vähän istuu tyhjänpanttina kuuntelemassa eikä oikein osaa sanoa mitään. Tuntee itsensä tosi ulkopuoliseksi. Tuntuu, että kaikilla muilla on niin paljon samaistuttavaa, vaikka itsellä ei ole ollut mitään vastaavia tuntemuksia. En nyt siis sano, että ihastuksista ei saa jutella aseksuaalin seurassa, tottakai saa. Mutta kavereina teidän tulee myös varmistaa, ettei se ole AINOA mistä puhutte ja ettei kukaan jää vahingossa ulkopuolelle.

Seuraava kysymys, johon törmään usein, kun kerron ihmisillä aseksuaalisuudestani, on... “Miksi? Rakkaus on ihana juttu. Miksi et haluaisi rakastaa?”

Rakkaus ja seksuaalinen suuntautuminen eivät ole ihmisen omassa hallinnassa. Kyse ei ole siitä, että joku “päättää rakastaa”, tai “päättää ihastua”, he eivät mahda sille mitään. Olen varma, että moni nuori olisi iloinen, jos voisi päättää, kehen ihastua, eivätkä he kurkottelisi jatkuvasti “ulos omasta liigastaan”.

Kyse ei siis ole siitä, etteivät aseksuaalit haluaisi rakastaa muita. Me emme vain koe samanlaista rakkauden tunnetta kuin monet muut.

Yksi (ehkä tyhmin) kysymys, johon myös törmään aivan liian usein on: “Jos et kerran rakasta kumpaakaan sukupuolta, etkö sitten rakasta sukulaisiasikaan? Tai perhettäsi? Kavereitasi?”

Joillekin se ilmeisesti on epäselvää, mutta muista välittäminen ja muista romanttisesti kiinnostuminen ovat kaksi hyvin eri asiaa. Ei, en ole kykenemätön

tuntemaan empatiaa ja myötätuntoa. Ei, en vihaa koko ihmisrotua, (no välillä vähän kyllä tekisi mieli), vaikka en ole kenestäkään sen edustajasta seksuaalisesti kiinnostunut. Ja Ei. En ole RYHTYNYT aseksuaaliksi, koska olen saanut pakit ja särkenyt sydämeni. Ja ei. En käytä sitä typeränä tekosyynä, jotta erottuisin joukosta.

Saatat myös aseksuaalina törmätä ihmisiin (pääosin vanhat ihmiset edustavat tätä osaa), jotka yksinkertaisesti eivät usko aseksuaalisuuden olevan oikea seksuaalivähemmistö ja he eivät usko, että ihminen voi olla ihastumatta kehenkään.

Kuten jo aiemmin mainitsin, seksuaalinen suuntautuminen ei ole ihmisen oma päätös, vaan se on voimavara, joka muotoutuu elämän myötä. Ja no jos joku ei sitä usko selittämisen jälkeenkään niin... se olkoot heidän oma ongelmansa siinä vaiheessa.

Vielä viimeisenä sanon (ja oletettavasti puhun lähes koko LGBTQ+ yhteisön puolesta), että me aseksuaalit emme tuomitse niitä, jotka ovat eri tavalla suuntautuneita kuin me. Meitä ei häiritse, jos kaverimme seurustelevat. Emme tuomitse sitä tai pidä sitä outona.

Kaikilla on oikeus olla oma itsensä ja ketään ei tulisi tuomita asioista, joihin he eivät itse voi vaikuttaa!!

No tässä oli pieni katsaus aseksuaalien maailmaan. Edelleen tämä on vain oma kantani ja kokemukseni, mutta mielestäni aseksuaaleja pitäisi myös näkyä esittelyssä enemmän. Mekin olemme seksuaalivähemmistö.

Kiitos, kun jaksoit lukea hieman liian aggressiivisen ränttäämiseni aseksuaalisuuden ongelmista!

Stay safe everyone <333

Sananen pornosta

Ukka Ulrika Repokari

Koulun seksuaalikasvatus alkaa auttamattoman myöhään. Suurin osa nuorista ehtii pohtia lisääntymisasioita jo ennen kahdeksatta luokkaa. Valistuksessa seksuaalisuutta myös käsitellään hyvin kapea-alaisesti. Terveystiedon tunneilla puhutaan paljon raskaaksi tulemisen vaarasta, sukupuolitaudeista ja yhdynnästä. Nautinnosta ja ihmissuhdetaidoista puhutaan vähän, jos ollenkaan. Myös porno saatetaan sivuuttaa tyystin.

Ihminen on parhaimmillaan utelias ja haluaa saada kysymyksiinsä vastauksen. Jos koulussa ei seksistä puhuta, nuori etsii tiedon mieltään askarruttaviin kysymyksiin internetistä. Sanallisten vastausten lisäksi internet tarjoaa liikkuvaa kuvaa seksiä harrastavista ihmisistä; Pornoa.

Pornoon liittyy paljon häpeää. Vaikka iso osa ihmisistä katsoo sitä ja nauttii siitä, julkinen keskustelu on vähäistä ja rakentuu lähinnä pornon ongelmien ja haittojen ympärille. Erityisesti nuorten pornon kulutusta paheksutaan ja sen ajatellaan olevan kehittyvälle identiteetille vahingollista. Keskustelussa kuitenkin usein unohdetaan se, että aikuisviihteen katsominen vaatii medialukutaitoa ja koko ilmiön ymmärtämistä: sen ymmärtämistä, että suuri osa pornosta on näyteltyä fantasiaa, ei tosielämän rakastelua. Sitä meille ei kuitenkaan koulussa opeteta. Meidät opetetaan käyttämään internetiä, mutta ei ymmärtämään sen ilmiöitä.

Jos porno on ihmisen ainoa tai ensimmäinen seksuaalikasvattaja, siitä tulee helposti malli, muotti, jonka mukaan oman seksuaali-identiteetin perustukset valetaan. Kuitenkin jos on saanut kattavaa seksuaalikasvatusta ja valistusta

siitä, mitä porno on ja mitä se ei ole, voi pornon katsominen olla kenties jopa täysin vaaratonta. Porno voi antaa vastauksia sellaisiinkin kysymyksiin, joihin koulun seksuaalivalistus ei edes ideaalissa tilanteessa voi vastata:

Terveystiedon tunneilla ei voida konkreettisesti näyttää, kuinka seksiä harrastetaan tai kuinka monella tavalla toisen kanssa voi olla lähekkäin.

Yksikään terveystiedon kirja ei myöskään anna vastausta siihen, mistä juuri minä pidän tai mikä juuri minua kiihottaa. Sellaisiin kysymyksiin täytyy jokaisen löytää vastaus itse.

Parhaassa tapauksessa porno antaa mahdollisuuden tutustua omaan seksuaalisuuteensa ja mieltymyksiinsä rauhassa ja yksin ennen seksielämän jakamista jonkun toisen kanssa. Lisäksi sen valtava kirjo voi auttaa hahmottamaan, kuinka laaja ja moninainen on ihmisen seksuaalisuus.

Oikein käytettynä porno voi olla elämää rikastavaa taidetta, mielihyvää tuottavia satuja tai vähintäänkin silmiä avaava katsaus ihmisten erilaisiin mieltymyksiin. Ilman ymmärrystä rakastelun ja pornon, faktan ja fiktion välisestä suhteesta se voi kuitenkin olla haitallista ja seksuaali-identiteettiä vahingoittavaa roskaa. Yksi asia on kuitenkin kiistaton: suuri osa meistä nuorista ja teistä aikuisista haluaa toteuttaa seksuaalisuuttaan muun muassa pornoa katselemalla. Vaikka se tiedetään, ei kukaan muutamaa yksittäistä vaikuttajaa lukuun ottamatta ole ottanut tehtäväkseen systemaattisesti valistaa nuorisoa aiheesta. Se on paljon suurempi ongelma kuin nuorten seksuaalinen herääminen tai pornon katsominen.

Koska porno on suuri kulttuurillinen, yhteiskunnallinen ja taloudellinen ilmiö ja sillä on paljon valtaa, sen tunteminen on yleissivistystä. Jokaisen ihmisen, oli hän sitten nuori tai vanha, on tiedettävä sen tarkoitus ja sen suhde todellisuuteen. Ongelma ei ole porno, vaan se, ettemme osaa katsoa sitä.

Jyllan huippututustumispäivä ykkösille

Tutor, Viivi Viren 19F

Syyslukukausi alkoi tietysti koronajännityksessä... ja jatkui koronajännityksessä! Paljon on siirretty ja peruttu, mutta monet muistavat vielä ihanan ykkösten tutustumispäivän:

Jyllassa järjestetään aina lukuvuoden aluksi ykkösille mahtava tutustumispäivä! Me tutorit suunnittelimme ykkösille hauskoja aktiviteetteja päivää varten. Aktiviteetteina oli mm. vikkellä kurkkujuoksua, tyylikästä tanssikisaa ja opettajien tietovisaa. Tietysti uudet ykköset kastettiin jyllalaisiksi lukemalla yhdessä legendaarinen Jylla-vala. Jokaisella luokalla oli tehtävänä ennen päivää suunnitella heille oma teema, jonka mukaan pukeutua. Tänä vuonna

luokkien teemoina oli esim. 80-luku, festarit ja safari. Teeman lisäksi luokat olivat myös keksineet yhdessä koreografian omavalintaisen musiikin kanssa! Tätä päivän osiota pidettiin tärkeimpänä, sillä olihan tästä eniten pisteitä jaossa!

Tutustumispäivänä luokat laittoivat yhdessä parastaan ja kisasivat toisiaan vastaan. Pisteitä jaettiin tietysti myös luokan fiiliksestä ja kannustuksesta. Tutorina oli huippua huomata fiiliksen olevan katossa koko päivän ajan! Jokainen kannusti toista, joka loi sitä parasta yhteishenkeä. Jaoimme toisillemme iloisia naamoja tanssiessa. Päivä oli enemmän kuin onnistunut! Kaikki uskalsivat heittäytyä ja pitää hauskaa! Oma tutustumispäiväni ykkösellä oli ikimuistoinen, joten oli parasta päästä toteuttamaan päivää tällä kertaa onnistuneesti uusille ykkösille!

Jyllalaiset ovat tottuneet käymään teatterissa joka kurssi, joten on ollut tylsää jättää tuttu ja rakas harrastus odottamaan kaupungin ohjeistuksen mukaan. THL:n linja kuitenkin on, että pienet porukat voivat hyvin teattereissa käydä, kunhan huolehditaan kaikista hygieniakäytännöistä. Ei ole helppoa nimittäin teattereillakaan, jotka tekevät kaikkensa, jotta käynti olisi turvallinen!

Töissä teatterissa koronaviruksen aikaan

Syksyn ekassa lehdessä oli Espoon kaupunginteatterin kuulumiset, ja nyt kiinnostava KokoTeatteri lähetti meille terkut:

KokoTeatteri on helsinkiläinen ammattiteatteri, joka on toiminut jo vuodesta 1997. Teatterilla on oma näyttämö Helsingissä Hämeentiellä, Kallion kupeessa. Ohjelmisto koostuu uusista kotimaisista näytelmistä ja kiinnostavien ulkomaisten näytelmien Suomen kantaesityksistä. KokoTeatterissa tehdään viihdyttäviä esityksiä, jotka haastavat ajattelemaan.

”Kun korona keväällä sulki teatterin ovet yleisöltä, saimme aikaa suunnitella uutta”, kertoo KokoTeatterin johtaja **Anna Veijalainen**. Koronan aikana syntyi teatterin oma lehti, ZokoZine, joka on kattava kulttuurijulkaisu meneillään olevasta ohjelmistostamme. Sosiaalisen median kanavat täyttyivät maaliskuussa nopeasti säpinästä sekä kampanjoista. KokoTeatterin 23-vuotissyntymäpäivänä järjestettiin lastenkonsertti satapäiselle yleisölle Merihaassa koripallokentällä. ”Siellä oli tilaa ja avaruutta laulaa sydämen kyllyydestä”, hymyilee Veijalainen. Maailman teatteripäivää sekä Kansainvälistä tanssin päivää teatteri juhlisti Facebook-livelähetyksin. Uudet ajat ovat tuoneet mukanaan

turvallisuuskäytäntöjä sekä entistä enemmän toisten huomioon ottamista. Myös ohjelmiston tasolla annetaan tilaa monipuoliselle joukolle taiteilijoita. Monista eri taustoista tulevat tekijät vievät sekä uusiin maailmoihin että pureutuvat keskuudessamme myrskyäviin aiheisiin.

”Vallankumous alkaa naisten sieluista”

KokoTeatterin syksyn pääteos **Helena Kallion** Aktivistinäytelmä 3 kertoo toisen maailmansodan rikosten, kylmän sodan imperialismiin ja ydinvarustelun herättämistä 60-luvun vallankumouksellisista ja aktivisteista - sivistyneistä naisista, äideistä, kirjailijoista, journalisteista, poliitikoista ja opettajista, joiden vaikutus kansalaisoikeus- ja ympäristöliikkeisiin yltää meidän päiviimme. Esitys antaa historiallisen perspektiivin hyvin ajankohtaisille teemoille, joita on ehkä vaikea ottaa puheeksi arjessa.

“And if you tolerate this then your children will be next.” Manic Street Preachersin kappaleesta tuttu säe ja aktivistitrilogian toisen osan, Tanssivan Agitaattorin, viimeinen repliikki “Mother Earth” ovat käsikirjoittaja-ohjaaja Helena Kallion mielessä pyörineitä silmuja syksyllä nähtävälle teokselle. ”Nämä viisaat naisaktivistit ovat kantaneet huolta ja vastuuta siitä, minkälaisen maailman jätämme tuleville sukupolville - tänäänhän joudumme jo kylmät väreet selkäpiissämme kysymään, jätämmekö ylipäätään”, Kallio pohtii.

Aktivistinäytelmä 3:ssa nähdäänkin muiden muassa ympäristöliikkeen kantaemo

Rachel Carson, jota näyttelee videoprojisoinneissa itse ohjaaja Helena Kallio. Hän kuvailee roolihahmoaan seuraavasti: “Jollakin verkkosivustolla törmäsin sellaiseen tulkintaan, että **Greta Thunberg** on suorastaan Rachel

Carsonin reinkarnaatio! Joka tapauksessa hän on tarttunut Rachelin tulevaisuuteen heittämään viestikapulaan, ja Rachel Carsonin sanat elämän puolesta ovat yhä ajankohtaisempia kuin koskaan. “The human race is challenged more than ever before to demonstrate our mastery, not over nature but of ourselves.”

Aktivistitrilogian viimeisen teoksen kirjoitusprosessi on ollut polveileva, inspiroiva ja myös erityisen haastava - “mehän painimme yhä näiden samojen ihmisarvoisen elämän ja elinkelpoisen maailman tulevaisuuden kysymysten kanssa, joiden puolesta päähenkilömme ovat antaneet kaikkensa”, Helena sanoo. Kallion kynästä lähtevä teksti on fyysistä ja rytmistä – näytelmän päähenkilöiden puheenvuorot peilautuvat edelläkävijöiden kohtaloista lähihistorian tapahtumiin ja riipaisevan ajankohtaisesti myös Black Lives Matter -liikkeeseen.

Syyslukukauden jatkuvien muutos- ja välitilojen aikana opiskelu ja lehden tekeminen on sujunut hienosti. Tulevaa joululomaa odotellaan kovasti, ja se on kenties ansaitumpi kuin koskaan. **Tsemppiä kaikille loppuvuoteen!**